

ת"פ (חדרה) 17021-02-21 - מדינת ישראל נ' אופק אמארי

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 17021-02-21 מדינת ישראל נ' אמארי

בפני כב' השופט אלכס אחר

המאשימה מדינת ישראל באמצעות ב"כ עו"ד דניאל בן חמו

נגד

הנאשם אופק אמארי באמצעות ב"כ עו"ד ליעד ידין

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו, לאחר שחזר בו מכפירתו, בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, המכיל שלושה אישומים .

באישום הראשון - מיוחסות לנאשם העבירות הבאות:

א. התפרצות למגורים/תפילה - עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

ב. גניבה - עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

ג. הפרת הוראה חוקית - עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

באישום השני - מיוחסות לנאשם העבירות הבאות:

א. תקיפה סתם - עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

ב. חבלה במזיד ברכב - עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

ג. מהומה במקום ציבורי - עבירה לפי סעיף 194(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

באישום השלישי - מיוחסות לנאשם העבירות הבאות:

א. הסגת גבול פלילית - עבירה לפי סעיף 447 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

ב. גניבה - עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, עסקינן למעשה בשלושה אירועים שנעברו ע"י הנאשם בתאריכים

22/3/20 (פרט אישום ראשון), 4/6/20 (פרט אישום שני), 13/7/20 (פרט אישום שלישי).

לאחר שהנאשם הורשע בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, הופנה עניינו לשירות המבחן וזאת לצורך בחינת האפשרות של שילוב הנאשם בבית המשפט הקהילתי.

יובהר כי בעניינו של הנאשם הוגשו 5 תסקירים. כמו כן, עובר למעורבותו של הנאשם בהליך הפלילי הנוכחי, הובא עניינו בפני וועדת האבחון לפי חוק הסעד (טיפול באנשים בעלי מוגבלות שכלית - התפתחותית) ועל פי מסקנותיה נמצא כי הנאשם מתפקד ברמה גבולית, ללא מוגבלות שכלית התפתחותית, ובעל כושר שיפוט תקין, יודע להבחין בין טוב לרע, ובין סיבה לתוצאה. בנסיבות אלה, נמצא הנאשם כשיר לעמוד לדין, (לעניין זה ראו פנייה של אגף הרווחה והשירותים החברתיים של עיריית חדרה מיום 21/3/23).

ביום 2/4/23 הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, ובהתאם להסכמת הצדדים נדחתה ישיבת הטיעונים לעונש למועד מאוחר יותר וזאת לצורך הפניית עניינו של הנאשם על מנת שיוגש תסקיר בעניינו וזאת מפאת גילו ולאור החובה בחוק וגם כדי ששירות המבחן יבחן את האפשרות של שיקום הנאשם ושילובו בטיפול מתאים.

בין לבין, בפרקי הזמן שחלפו, ולאור המלחמה נדחו הדיונים בעניינו של הנאשם, עד שביום 29/11/23 הוריתי על העברת עניינו של הנאשם לבית המשפט הקהילתי, וזאת לאור המלצת שירות המבחן, והסכמת הצדדים.

עניינו של הנאשם נדון בבית המשפט הקהילתי מיום 3/12/23 ועד 4/2/24, כאשר במסגרת החלטה ממועד אחרון זה, ולאחר שהנאשם לא הצליח להשתלב בהליך בבית המשפט הקהילתי, הוחזר עניינו לבית משפט זה.

ביום 8/4/24 הוגשו טיעוני המאשימה לעניין העונש, וביום 27/5/24 התקיים בפני דיון במעמד הצדדים, הנאשם הובא בצו הבאה, המאשימה השלימה את טיעוניה וב"כ הנאשם טען את טיעונו.

כאמור, לצערי הרב הליך השילוב של הנאשם בבית המשפט הקהילתי לא צלח וזאת בשל קשיים עימם לא הצליח הנאשם להתמודד, הנאשם לא התייצב לדיונים שנקבעו בעניינו בבית המשפט הקהילתי, ושירות המבחן המליץ להפסיק את השתתפותו, שכן המשך השתתפות לא יוביל להטבה וקידום במצבו.

המאשימה הדגישה במסגרת טיעוניה את הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם לצד

הנסיבות בביצוע העבירות וביקשה לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל פרט אישום.

ביחס לפרט האישום הראשון ביקשה המאשימה לקבוע מתחם ענישה שנע בין 12-24 חודשי מאסר לצד הטלת ענישה נלווית, ביחס לפרט האישום השני ביקשה המאשימה לקבוע מתחם ענישה הנע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית וביחס לפרט האישום השלישי ביקשה המאשימה לקבוע מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

המאשימה ביקשה למקם את הנאשם ברף הבינוני בכל מתחם שהוצג לעיל, ולהורות על הפעלת הענישה כך שכל ענישה תרוצה במצטבר זו לזו ולא תפחת מ- 20 חודשי מאסר בפועל.

המאשימה תמכה את עמדתה העונשית בפסיקה.

המאשימה הדגישה גם את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, את העובדה כי מדובר בנאשם יליד שנת 2000 לחובתו 3 הרשעות האחרונה מחודש יוני 2023. כמו כן, נטען כי הנאשם לא הצליח להיתרם מההליך הטיפולי ומשלא עבר הליך שיקומי כלשהו, הרי שאין לסטות לקולא ממתחמי הענישה שהוצגו מטעמה.

מנגד, ב"כ הנאשם הדגיש במסגרת טיעונו כי מדובר במי שהועמד לדין בגין ביצוע עבירות מחודש מרץ 2020, לדבריו מאחר ומדובר בנאשם שיחסית צעיר בגילו, אשר אובחן עוד מילדות כמי שלוקה במגבלה שכלית, ומתמודד עם בעיות שמיעה, הגם שמדובר היום בנאשם בן 24 שנים, הרי שיש לקחת בחשבון את העובדה כי בעבר היה גם גר רחוב, נכנס לבית אמו וסבתו על מנת לאכול ולקחת כסף, התחנך במסגרות חוץ ביתיות לא גויס לצבא ובעברו אשפוזים פסיכיאטרים ואף מונה לו אפוטרופוס לגוף ולרכוש.

לעמדתו לאור חלופי הזמן, תיקון כתב האישום, חיסכון בזמן שיפוטי יקר, יש לקבוע מתחם ענישה אחד, ובמסגרתו לקחת בחשבון את פרק הזמן הרב שחלף, את העובדה שהנאשם היום עובד, מתפקד, בהתאם למגבלותיו ואף שיקם את היחסים עם בני משפחתו, הרי שיש בנסיבות אלה מקום גם לחרוג ממתחם הענישה ולהטיל על הנאשם ענישה הצופה פני עתיד והתחייבות כספית.

לדבריו, האינטרס הציבורי במקרה קונקרטי זה, לא מחייב את שליחתו של הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריח, לדבריו, נסיבותיו של מרשו אינן רחוקות מהקרבה לסייג לאחריות פלילית ולכן יש להתחשב בחריגותו של מקרה זה, על כלל נסיבותיו.

הנאשם אף הוא ביקש לומר את דברו, ציין כי באותם זמנים בשנת 2020 היה במצב רע, הכספים

שנטל הוחזרו, כיום הוא עובד כשוטף כלים במסעדה בחדרה עובד קשה לפרנסתו, מקיים קשרים טובים עם בני משפחתו מודה בטעותו וביקש מבית המשפט שלא למצות עמו את הדין.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

אכן הנאשם במעשיו פגע בערכים המוגנים של זכותו של הפרט בחברה לקניינו לביטחונו ולשלומו, וברור שגם אם בחר הנאשם להתפרץ לביתה של אמו של הנאשם או סבתו אין בכך כדי להצדיק את מעשיו. בוודאי שאין במעשיו כדי להצדיק את התנהגותו, באוטובוס הציבורי, וכלפי נהג האוטובוס.

כפי שנכתב ברע"פ 4789/22 פלוני נ' מדינת ישראל (20.07.22):

"עבירת ההתפרצות מערערת את תחושת הביטחון האישי של כל אדם, כאשר הפורץ נכנס בעזות מצח לדירה שאינה שלו, במטרה לבצע עבירה. באותה העת, קניינו, פרטיותו וכבודו של בעל הדירה נפגעים, כאשר הוא נוכח לדעת כי אפילו ביתו - אינו מבצרו (רע"פ 512/22 דגמש נ' מדינת ישראל; רע"פ 6607/21 חסון נ' מדינת ישראל).

יודגש, עבירת ההתפרצות למקום מגורים אינה עבירת "רכוש" גרידא - אף שגם בכך אין להקל ראש, כי אם פגיעה בלב חירותו של כל אדם ואזרח הנגרמת כאשר אדם זר חודר ברגל גסה לדלת אמותיו. מאותה העת, חרדה אוחזת בבעל הדירה העולה על יצועו, ביודעו כי אף בביתו שלו, בחדרו ובמיטתו - אינו מוגן. במקרים אלו נדרשת ענישה הולמת ומרתיעה בדמות עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, נוכח הפשיעה הגואה ברחובות ישראל בכלל, ובאזור הנגב בפרט. כך נדרש כדי להגביר את תחושת הביטחון במרחב הציבורי והאישי.

המבקש פרץ באישון ליל לדירה בבאר שבע שנמצאת בקומה השנייה, הסתובב ברחבי הבית בעוד בעלת הבית לנה, ונמלט עם שלל גניבתו רק לשמע צעקות בעלת הדירה אשר נעורה משנתה למראה המבקש בדירתה. מעשים אלו דורשים, כאמור, ענישה אפקטיבית של מאסר בפועל".

בפסיקה נקבע לא אחת כי עבירות ההתפרצות הפכו למכת מדינה, הפגיעה ברכושו של הציבור מערערת באופן משמעותי וניכר את תחושת בטחונו ובתי המשפט מחויבים לנקוט בענישה מתאימה לצורך מיגור התופעה (ר' רע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל, רע"פ 6210/18 אבו גאנם נ' מדינת ישראל).

בע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה כתב בית המשפט העליון ש"בית המשפט המחוזי צדק משהתאים את הצורך בחומרה בענישה בעבירת התפרצות ובעבירות רכוש בכלל, שהיו - אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרזניה לאזרחים רבים, ולפגיעה בתחושת ביטחונם. נקל לשער את החוויה הקשה העוברת על קרבנות הפריצה, בשובם לביתם והינה הפיכת סדום ועמורה בתוכו וחפצים וכסף נעלמו ואינם, ולעיתים קרובות משמעות הדבר היא כי הרכוש ירד לטמיון, שכן העברייני לא יילכד" (דברי השופט א' רובינשטיין, ברע"פ 1708/08 לוי נ' מדינת ישראל).

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, מדובר במי שבשלוש הזדמנויות שונות פגע ברכוש של המתלוננת, הפר הוראה חוקית, השיג גבול, גנב, תקף סתם את נהג האוטובוס וגרם נזק במזיד לאוטובוס.

בפסיקה נקבע לא אחת כי העבירות כלפי הרכוש, טומנות ברובן גם פוטנציאל ממשי להתפתחות אלימה ולפגיעה בגוף ובנפש, וכניסה לביתו הפרטי של אדם, שהוא למעשה מבצרו, והמקום הבטוח שלו, יש בה כדי ללמד על אופיו של אדם שעושה זאת.

מדיניות הענישה בעבירת ההתפרצות מחייבת השתת עונשים מרתיעים כפי שקבע כב' השופט אלרון ברע"פ 5012/22 חאלד דגמש נ' מדינת ישראל: "יש להחמיר בעונשם של המבצעים עבירות גניבה והתפרצות, המערערות את ביטחונם של האזרחים, ופוגעת בפרטיותם של נפגעי העבירה". מדיניות ההחמרה נתקבלה גם על ידי בית המשפט המחוזי בחיפה בעפ"ג 13582-02-22 מדינת ישראל נ' מוגרבי וכן הפסיקה שאוזכרה שם.

ברע"פ 4830/20 סויסה נ' מדינת ישראל (28.07.20) נכתב: "בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתה הרבה של עבירת ההתפרצות לדירת מגורים, המערערת את ביטחונו של האזרח בביתו-מבצרו, ופוגעת באורח קשה בקניינו ובפרטיותו (מהעת האחרונה, ראו ברע"פ 3565/20 לביא נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 (14.6.2020)). כך, על אחת כמה

וכמה כאשר לחובת המבקש עומדות הרשעות רבות בעבירות רכוש, וכאשר תקופות מאסר ממושכות שריצה בין כתלי בית המאסר לא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע עבירות דומות. יתר על כן, חומרה רבה יש לייחס לכך שהמבקש ביצע את העבירות מושא האישומים דנן תוך חודשים ספורים מיום שחרורו, ובשעה שתלוי ועומד נגדו עונש מאסר מותנה".

בנסיבות העניין ולאור סמיכות מועדי ביצוע העבירות וזהות המעשים (פרט אישום ראשון ושלישי) אני מוצא לנכון לקבוע מתחם ענישה אחד לעבירות אותן ביצע הנאשם לרבות פרט האישום השני שאומנם נבדל במהותו מפרטי האישום האחרים אך מדובר ברצף אירועים אחד. על כן, אני קובע בזאת כי מתחם העונש ההולם לביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין מאסר למספר חודשים אשר יכול וירוצה בעבודות שירות לבין מאסר בפועל עד 18 חודשים לצד הטלת ענישה הצופה פני עתיד, קנס, פיצוי והתחייבות.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה:

לקחתי בחשבון את גילו של הנאשם, את עברו הפלילי, ובמיוחד לקחתי בחשבון את ההליך אותו עבר הנאשם בבית המשפט גם אם הליך זה לא עמד בציפיות.

כפי שצוין לעיל, עניינו של הנאשם הועבר לשירות המבחן והוגשו מטעם שירות המבחן מספר תסקירים, הנאשם אף שולב בבית המשפט הקהילתי, אך מאחר ולא התמיד, הוחזר עניינו לבית משפט זה, כך שבשורה התחתונה בהחלט ניתן לומר כי הליכי הטיפול והשיקום לא צלחו. אולם, דווקא נוכח נסיבותיו המיוחדות והחריגות של הנאשם, סיפור חייו, האתגרים והקשיים עימם נאלץ להתמודד עוד בגיל צעיר, (הכל כמפורט בתסקירי שירות המבחן) אל מול העובדה שכיום בכוחותיו הדלים מצליח הנאשם לקיים אורח חיים שגרתי, נורמטיבי, לצד תעסוקה במקום עבודה קונקרטי, לא ניתן לומר שהנאשם כשל, אלא, בהתאם למגבלותיו, השינוי שחל בו בהחלט מלמד על הליך שיקומי שעבר הנאשם גם אם הדבר לא עומד בקנה אחד אל מול ההליך השיקומי והטיפול הקונבנציונאלי.

משמעות הדבר היא כי בנסיבות חריגות ויוצאות דופן אלה, וודאי נוכח חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירה, אין הצדקה ואף אין תועלת לשליחת הנאשם לריצוי מאסר מאחורי סורג ובריא וניתן לחריג את עונשו של הנאשם באופן שתוטל עליו ענישה הצופה פני עתיד בלבד לצד חיובו לחתום על התחייבות כספית, אני ער לתוצאה של גזר הדין לחריגה מהמתחמים שנקבעו בפסיקה ביחס לעבירות בהן הורשע הנאשם בהליך זה שלפני, לתסקירי שירות המבחן, ולעובדה כי ההליך בבית המשפט הקהילתי לא נחל הצלחה.

אולם, חשוב לציין כי כבר בתסקיר הראשון שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 24/10/23 המליץ שירות המבחן על הטלת צו מבחן וצו של"צ בלבד, וכיום נוכח חלוף הזמן ולאור השינוי החיובי שחל באורחות חייו של הנאשם כך גם לאור נסיבות ביצוע העבירות, אני סבור כי האינטרס הציבורי לא יצא נשכר אילו אורה על שליחתו של הנאשם לריצוי מאסר מאחורי סורג ובריא שכן דווקא הטלת ענישה הצופה פני עתיד תוך מתן אמון בנאשם, ישדרו לו מסר שהפעם ניתנה לו הזדמנות להוכיח שאכן הוא פועל ומקיים אורח חיים נורמטיבי ותורם את חלקו לחברה, שזהו חלק בלתי נפרד מהאינטרס הציבורי בכללותו. לאור האמור במקרה ייחודי זה אני מטיל בזאת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה על כל עבירת אלימות או רכוש שעונשה שנתיים מאסר ומעלה וירשע פי חוק העונשין.
2. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך של 5,000 ₪ לפיה יתחייב להימנע מלעבור תוך 3 שנים מהיום על כל עבירת אלימות או רכוש שעונשה שנתיים מאסר ומעלה וירשע

פי חוק העונשין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ב תמוז תשפ"ד, 18 יולי 2024, במעמד הצדדים.